

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 214/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6 C 342/04-39 z 20. septembra 2005 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 497/05-52 z 31. januára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2006 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 6 C 342/04-39 z 20. septembra 2005 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 8 Co 497/05-52 z 31. januára 2006.

Z obsahu sťažnosti a z pripojených listín vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu 9. decembra 2004 návrh na náhradu škody spôsobenej orgánmi štátu proti Slovenskej

republike v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 6 C 342/04 a zákonnou sudkyňou sa stala JUDr. K. B.

Uznesením okresného súdu č. k. 6 C 342/04-30 z 20. septembra 2005 bolo napadnuté konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku prerušené „do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod spisovou značkou Ps 12/04“, pretože súd „dospel k záveru, že v konaní o spôsobilosti na právne úkony MUDr. D. B. (...) sa rieši otázka (prípadné obmedzenie resp. pozbavenie menovaného spôsobilosti na právne úkony), ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci“.

Podľa názoru sťažovateľa „okresný súd prerušil konanie v rozpore so zákonom, neodstránil prekážku v konaní podľa ustanovenia § 104 O. S. P. a neustanovil právneho zástupcu, súd porušil“ jeho označené základné práva.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 C 342/04-30 z 20. septembra 2005 v zákonnej lehote odvolanie, krajský súd však svojím uznesením č. k. 8 Co 497/05-52 z 31. januára 2006 napadnuté uznesenie okresného súdu o prerušení konania potvrdil.

Sťažovateľ je presvedčený, že „Krajský súd sa k obštrukciám Okresného súdu pripojil a rozhodol zle-chybne. Svoje rozhodnutie nepodložil dôkazom o nespôsobilosti sťažovateľa konať pred súdom! Rozhodol tak svojvoľne bez opory v zákone.

Súčasne Krajský súd v Žiline preukázal prepojenosť a spoluprácu súdov ako organizovanú skupinu kladúcu systematický odpor za účelom likvidácie sťažovateľov bezmedzným odporom, vynucujúcu si takto početné odvolania a šikanózne úkony (...) a napokon všetko skončí na Ústavnom súde SR. Bránenie práv je vynucované oboma súdmi!!!! Súdny túto činnosť robia vedome! účelovo! úmyselne! (...)

Sťažovateľ žiada Ústavný súd o náležité konanie bez diskriminácie sťažovateľa, teda (...) behom jedného mesiaca (rýchlo) a dôstojne!

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti, podľa sťažovateľa neexistovali dôvody na prerušenie predmetného konania pred okresným súdom, tak okresný súd, ako aj krajský súd v napadnutom konaní porušujú jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov, pričom „sťažnosti na prieťahy v konaní zostali ignorované!“, preto podľa sťažovateľa:

„(...) Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline porušili ľudské práva MUDr. D. B. tak ako sú vymenované.

(...) Vzhľadom na opakované porušovanie práv MUDr. B., sú obidva súdy povinné zaplatiť dvojnásobnú satisfakciu 200.000.- Sk každý do 30 dní od doručenia nálezu.

(...) Okresný súd v Žiline je povinný konať vo všetkých veciach podaných MUDr. D. B. bez prieťahov! Inak môže MUDr. B. požadovať 10x-násobok spôsobnej škody a ujmy v každej veci pre nepolepšiteľnosť súdu v Žiline!

(...) Okresný súd v Žiline je povinný zaplatiť trovy konania pred Ústavným súdom, pretože si sám nečinnosťou vynútil konanie!

(...) Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline sú povinné zaplatiť aj prípadné dane z príjmu za vyplatenie satisfakcie. Oba súdy sú povinné zaplatiť úroky z omeškania vo výške 17.6 % od dňa podania ústavnej sťažnosti do zaplatenia v prípade pokračujúcich prieťahov v konaní; 6 C 342/2004 a 8 Co 497/2005.“

Sťažovateľ požiadal ústavný súd aj „o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred Ústavným súdom, podobne ako to vykonané v konaniach III. ÚS 76/01, III. ÚS 77/01, III. ÚS 338/04, IV. ÚS 174/05, III. ÚS 187/05 a III. ÚS 24/05“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. (ods. 2)

Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom (ods. 3).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej predmetom je označené porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 46 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6 C 342/04-39 z 20. septembra 2005 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 497/05-52 z 31. januára 2006.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol rozhodnutie okresného súdu, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobie platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti prerušenia konania, jeho opodstatnenosti a pod.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Otázka posúdenia prípustnosti prerušenia konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas

sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom uznesení č. k. 8 Co 497/05-52, týkajúcim sa otázky prípustnosti prerušenia konania v danej veci.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

„Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd postupoval správne, keď po zistení, že bolo začaté konanie o spôsobilosti navrhovateľa na právne úkony, konanie vo veci samej prerušil, a to až do právoplatného skončenia konania pod sp. zn. Ps 12/2004. Otázka procesnej spôsobilosti účastníka konania je jednou z podmienok konania a jej neskúmanie by mohlo mať za následok aj nesprávne rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré by bolo z tohto dôvodu po vecnej stránke nepreskúmateľné.

Za vyššie uvedeného stavu okresný súd teda postupoval plne v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, keď na vzniknutú situáciu reagoval zákonným spôsobom a konanie vo veci samej s poukazom na ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. prerušil.

Ďalším možným spôsobom ako mohol na vzniknutú situáciu reagovať prvostupňový súd bolo ustanoviť navrhovateľovi opatrovníka podľa § 29 ods. 2 O. s. p., avšak z hľadiska výkladových ustanovení postup podľa tohto odseku je aktuálny vtedy, ak ide o účastníka síce postihnutého duševnou chorobou, ktorý však formálne nebol pozbavený spôsobilosti na právne úkony, ani jeho spôsobilosť nebola obmedzená. Ust. § 29 ods. 2 ale nevylučuje, aby súd nemohol prijať aj iné opatrenia vo veci samej, napr. aj prerušiť konanie.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu o prípustnosti prerušenia konania v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom. Krajský súd na zásadné námietky sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľa považovať za neodôvodnené a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdiť.

V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto

názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

3. 1. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jeho práva na súdnu ochranu. Sťažovateľovi súdy neodopreli spravodlivosť, ibaže jeho žiadosti na pokračovanie konania v danom prípade nevyhoveli. Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

3. 2. K sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy postupom a uznesením okresného súdu č. k. 6 C 342/04-39 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 497/05-52 ústavný súd konštatuje, že výkonom svojej právomoci okresný súd a krajský súd nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do označených základných práv. Napadnuté postupy a uznesenia nemajú žiadnu vecnú súvislosť, teda sú nezlučiteľné *ratione materiae* s týmito základnými právami a ani nevytvárajú žiadnu prekážku pre uplatnenie týchto základných práv za splnenia predpokladov ustanovených zákonom

č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

3. 3. Pokiaľ sťažovateľ poukázal aj na porušenie čl. 130 ods. 3 ústavy treba poznamenať, že k porušeniu tohto ustanovenia ústavy už vonkoncom nemohlo dôjsť, pretože toto ustanovenie ústavy bolo zrušené.

4. Z obsahu sťažnosti vyplýva aj tvrdenie sťažovateľa, že prerušením napadnutého konania dochádza postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 342/04 k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (mutatis mutandis I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ku ktorému došlo podľa horeuvedeného zistenia ústavného súdu v danom prípade ústavne relevantným spôsobom) možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto ústavný súd nečinnosť okresného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (mutatis mutandis II.ÚS. 3/03, I. ÚS 65/03).

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikoval ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2

ústavy, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

5. Z obsahu sťažnosti vyplýva tvrdenie sťažovateľa, že aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 497/05 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z obsahu spisu, ktorý si ústavný súd zapožičal vyplýva, že vec bola odvolaciemu súdu postúpená 17. októbra 2005 a krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol 31. januára 2006.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Postup krajského súdu sa zjavne nevyznačuje takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Pretože s ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup krajského súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd jeho sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2006